

σκότων ἢ ἐπὶ καλῆς ἐκβάσεως ὑποθέσεώς τινος) Μεγίστ.

β) Ὁ μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐπὶ τι διατηρούμενος σάλος τῶν κυμάτων ἀφοῦ καταπαύσῃ ὁ ἄνεμος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Εἴτε τροπὴ εἰς τὸν μαῖστρον ἦτο εἴτε ἀποθαλασσὴ καὶ μπουκκάρισμα τοῦ κόρφου, τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ ὀγκοῦνται κατὰ πρῶραν τοῦ μικροῦ σκάφους» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. φουσκοθαλασσιάζ. 2) Ὑπὴνεμον μέρος θαλάσσης παρὰ τὴν ξηρὰν ἐντὸς ὁρμίσκου ἢ κάτωθεν βράχων Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Σύμ. Χίος κ. ἄ. — ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 312 Πρω. Δημητρ.: *Ελάτε νὰ κολυμπήσωμε δῶ ποῦ νὰ ἀποθαλασσῶ Χίος Μπήκαμε 'ς τὴν ἀποθαλασσὴ καὶ κόψαμε ὁροστὰ (εἰσλήθομεν εἰς τὰ κατηρεμισμένα ὕδατα καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχώρησε ταχέως) Κατιρ. || Ποίημ.

Καὶ πέρα 'κεῖ 'ς τὸν Ὠρωπὸ καὶ δῶθε 'ς τὴ Ραφήνα νίβουν 'ς τοὺς ἀποθαλασσιεὺς οἱ κάβοι τὰ σφουριά τους ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπανεμίς Α2. 3) Ἐπιρρηματ., παρὰ τὴν ξηρὰν, μακρὰν τῆς θαλασσοταραχῆς Χίος (Βροντ.): Τὸ βαπώρι πηγαίνει ἀποθαλασσῶ.

ἀποθαλασσίζω Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα.

Ἐν χρήσει μόνον κατὰ γ'. ἐνικ. πρόσωπ., κατηρεμεῖ ἢ θάλασσα: *Εδῶ ἀποθαλασσιζει.

ἀποθαλασσώνω Θήρ. — Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀποθαλασσώνομαι λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θαλασσώνω.

1) Ἐκφεύγων τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν ἔρχομαι εἰς μέρος ὑπὴνεμον Θήρ.: Ν' ἀποθαλασσώσῃ ἡ βάρκα νὰ σὲ ξεδαρκάρω. β) Μέσ. ἀφίπταμαι τῆς θαλάσσης λόγ. πολλαχ.: *Αποθαλασσώθηκε τὸ ὑδροπλάνο. Τὸ ὑδροπλάνο εἶναι ἀποθαλασσωμένο. 2) Μεταφ. ἐπιφέρω πλήρη σύγχυσιν, ἀταξίαν, ἀκαταστασίαν Λεξ. Δημητρ.: Μπήκαμε 'ς τὰ πράματα καὶ τ' ἀποθαλάσσωσαν. Συνών. ἀποπελαγώνω, θαλασσοποιῶ, θαλασσώνω, πελαγώνω.

ἀποθαμάζω ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κὶ ἀντίλογ. 30 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. *ποθαμάζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) *ποθαμ-μάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.) ἀπιθαμάζω Λῆμν. Μέσ. ἀποθαμάζομαι Κρήτ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπονθαμάζομαι Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) *ποθαμ-μάζομαι Κύπρ. *ποθαμάζομαι Ρόδ. *πεθαμάζομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) *ποχαμ-μάζομαι Κύπρ. ἀποθαμαίνομαι ΧΧρηστοβασ. Χρόν. σκλαβ. 120.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαυμάζω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τῇ θεᾷ ἢ τῷ ἀκούσματι τινος, θαυμάζω μεγάλως Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.) Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Πήγαινε κ' ἡ βασιλοπούλλα, τὰ γλεπε καὶ *ποθάμαζε (ἐκ παραμυθ.) Σωζόπ. Μὲν *ποθαμ-μάζεσαι γιὰ ἔτοι μικρὰ πράματα Κύπρ. *Αποθαμάζω πῶς τὰ καταφέρνεις Λεξ. Δημητρ. *Εποθαμάχτην ποῦ τό *κουσε Ρόδ. *Εδκιάδ-διζεν τὸ ἄστρον κ' ἐποθάμ-μασεν (ἐδκιάδ-διζεν = διέσχιζε, ἐνν. τὸν οὐρανὸν) Κύπρ. *Εμεινεν *ποθαμ-μασμένος (ἐξεστηκῶς) αὐτόθ. || Παροιμ.

*Οπκοῖος ἐν εἶεν βουνὰ τῶαι κάστρη, εἶεν τὸν φοῦρνον τῶαι *ποχαμ-μάστην (ἐπὶ τοῦ θαυμάζοντος πράγματα ἀσήμαντα) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Νὰ μὲν κάμνετε ταραδὴν, φίλοι μου, νὰ χαρῆτε, ν' ἀκούσετε τί ἔγινεν τῶαι νὰ *ποθαμ-μαστήτε Κύπρ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Βλέπει νὰ πέφτουν 'ς τῆς Χρυσῆς τοῖς πλάτες οἱ πλεξοῦδες... κ' εὐθὺς ἀποθαμάστηκε, τοὺς βάσκανε καὶ λέει

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 1,88 «ἀπεθώμαζε ὀρέων». Καὶ μετβ. ἀποθαυμάζω τι Κύπρ. Λῆμν. Χίος — ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω.: *Ποθαμ-μάζω τὲς ἀρκογκιές του (ἀρκογκιές = ἀρχοντιές) Κύπρ. *Ο,τ' πρᾶμα κινούργιον νὰ δοῦνι τ' ἀπιθαμάζ'νι οὐ κόσμους Λῆμν. Γέρον κὶ ἀποθαμάζω τ' ἄμετρο πλῆθος τοὺς ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. *Αποθαμαίνονται τὴν ὁμορφίαν του οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τοὺς δυὸ . . . δρόμους ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. || *Ἄσμ.

*Σ τὴν μέσην τῶν εὐγενικῶν βασιτῶν χωριατοπούλλα, ὁ βασιλεὺς περαστικὸς ἀποθαμάστηκε τὴν

(βασιτῶν = κρατεῖ τὸν χορὸν) Χίος Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. ζ 49 «ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον». Καὶ μετὰ γενικ. προσώπ. Κύπρ.: *Ποθαμ-μάζομαι σου πῶς 'ἐν ἐκατάλαβες. Πβ. ἀρχ. θ α ν μ ἄ ζ ω. 2) Θαυμάζων προσηλῶ τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τινος προσώπου ἢ ἀντικειμένου, ὥστε νὰ τὸ βασκάνω Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νάξ. (*Ἀπύρανθ.): Τί ἀπονθαμάζισι, μαρέ, τοῦ πιδί; Ζαγορ. *Εὖ το ξέρω πῶς πιάνει τὸ μάτι μου καὶ δὲν ἀποθαμάζομαι ποτὲς ἀπάνω σὲ κάνει *Ἀπύρανθ. Τὰ πράματα νὰ μὴν τὰ *πεθαμαζῶστε, γατὶ σκάν'να (πράματα = ζῶα, σκάν'να = σκάζουνε) Σαρεκκλ.

ἀποθάμαξι ἢ, Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Υπερβολικὸς θαυμασμός, ἐκπληξις: Εἰδ' ἀποθάμαξι 'ν' εὐτή! Συνών. ἀποθάμασμα, ἀποθαμασμός.

ἀποθάμασμα τό, ἀμάρτ. *ποθαμ-μασμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Αποθάμαξι, ὁ ἰδ.

ἀποθαμασμός ὁ, ἀμάρτ. *ποθαμ-μασμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Αποθάμαξι, ὁ ἰδ.

ἀποθαμαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. *ποχαμ-μαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαμάζω.

*Εκπληκτος.

ἀποθαμαστούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ποθαμ-μαστούρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποθαμαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

*Ὁ θαυμάζων τι πολὺ.

ἀποθάμνιν τό, ἀμάρτ. Πληθ. *ποθάμνια Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θ α μ ν ῖ ν.

Πληθ., οἱ ἐκ τῆς γῆς ἀναβλαστάνοντες νέοι θαλλοὶ θάμνων ἐκκοπέντων: *Ἄσμ.

*Εχω λαοὺς καὶ πέρδικες κὶ ἀγρίμνια γιὰ κυνή, ἔχω πιθίμνια γιὰ τ' ἀρνιά, *ποθάμνια γιὰ τοὺς κρούους (λαοὺς = λαγούς, πιθίμνια = μέρη ἐπὶ ὀρέων περίφρακτα πρὸς βοσκὴν).

ἀποθαμπώνω ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 41.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θ α μ π ῶ ν ω.

Προξενῶ θάμβρος πολὺ, ἐκθαμβῶ: Ποίημ.

Οἱ μπαλτᾶδες τοὺς σὰν ἥλιοι ἀποθαμπώνουν.

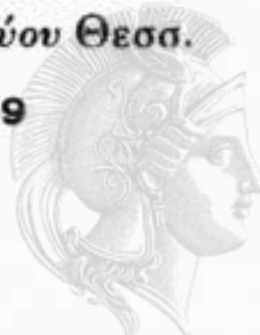
Συνών. σ τ ρ α β ῶ ν ω.

ἀποθάρεμα τό, ἀμάρτ. *ποθάρεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθαρεύω.

*Εμπιστοσύνη.

ἀποθαρεύω Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ. — ΜΛελέκ. Ἐπι-δόρπ. 242 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπονθαρεύουν Θεσσ.

(Ζαγορ.) ἀποθαρεύω Κύπρ. 'ποθαρεύον Εὐβ. (Κονίστρ.) 'πουθαρεύον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θάρεω.

1) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. λαμβάνω πολὺ θάρος, ἀποτολμῶ Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Αποθαρεύτηκα καὶ τοῦ μίλησα Κονίστρ. Δὲν 'πουθαρεύον νὰ ντ' ἀφήσου μαναχὰ (τὰ ζῶα) Στρόπον. Πῶς 'πουθαρεύεις κι τ' ἄφ'οις μαναχὰ, μουρὲ σκυλλὶ παραδουμένον! αὐτόθ. Συνών. ἀποθαρεύω 2, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω. 2) Μετβ. ἐνεργ. ἀποθαρεύω τινὰ Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: ἄσμ.

Εἶναι μικρὸ κ' εἶν' ἄγνωρο καὶ μὴν τ' ἀποθαρεύης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποθαρεύω 1. 3) Μετβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τι Εὐβ. (Κονίστρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Μλελέκ. 'Επιδόρπ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Σὲ μικρὸ παιδί πῶς ἀποθαρεύεσαι μονάχο τὸ σπῖτι! Κορινθ. Τῇ γυναῖκα σου μοναχὴν πουθενὰ νὰ μὴν τὴν ἀποθαρεύης Μλελέκ. ἔνθ' ἄν. || ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου μαρτύρα τα, τοῖς ὁμορφίς μου πές τες, 'τσεῖνο ποῦ σοῦ 'ποθάρεγα νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσης (κόρη πρὸς τὸν ἀπαρνηθέντα αὐτὴν μνηστῆρα ἢ ἐραστὴν) Κονίστρ. Συνών. ἀποθαρῶ 2. 4) Ἐγκαταλείπω τινὰ, ἀφίνω Κύπρ.: Σὰν ὅμως κόρη καὶ βάλη πρῶτα ὁμπρὸς σου [γρονμίν], μὲν τὸν 'ποθαρεύης (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποθαρῶ 3.

ἀπόθαρος ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθαρος Θεσσ. ('Ἀλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Καταφύγ.) ἀπουθαρός Μακεδ. (Βλάστ.) Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάρος. Ἐν Χρον. Μορ. Η στ. 7919 (ἔκδ. JSchmitt) τύπ. ἀποθάρειον = θάρος.

1) Ἀποβολὴ τοῦ θάρους, ἀποθάρυνσις, ἀπελπισία Θεσσ. ('Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Σκόπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Παίρνουν τὸν ἀπόθαρον (ἀποθαρεύνομαι, ἀπελπίζομαι) Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ.

2) Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς προσδοκίας, τοῦ φόβου, ψυχικὴ τόνωσις, θάρος Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) — Λεξ. Βλαστ.: Βιάζιτι ἢ δεῖνα κι παίρν' τὸν ἀπόθαρον τ'ς Θεσσ. Στιρνά, σὰν πῆρα τὸν ἀπόθαρον μ' κι ἀνάσινα πρὸ λεύτιρα, τραῦ'ξα πρὸ μακρὲν αὐτόθ. Πῆρα τὸν ἀπόθαρον μ', ξινοιάσι'κα Βελβ.

ἀποθαρεύω Λεξ. Μπριγκ. ἀπουθαρεύω Θεσσ. (Ζαγορ.) 'ποθαρεύον Εὐβ. ('Ορ.) ἀπουθαρένον Μακεδ. (Λιτόχ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

1) Ἀφαιρῶ τὸ θάρος τινός, ἀποθαρεύω τινὰ Μακεδ. (Λιτόχ.) Εὐβ. ('Ορ.) — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ μὲ 'ποθαρεύεις 'Ορ. Συνών. ἀποθαρεύω 2. 2) Ἀποκτῶ πολὺ θάρος Θεσσ. (Ζαγορ.) Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω.

ἀποθαρεύσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

Ἀποβάλλω τὸ θάρος, ἀποθαρεύομαι. Συνών. ἀποθαρῶ 4.

ἀποθαρῶ Μποῆμ 'Αγριολούλ. 85 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποθαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.) 'πουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποχαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ.) 'πουθαῶ Σαμοθρ. Μέσ. 'ποθαροῦμαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποθαρῶ.

1) Λαμβάνω θάρος, ἀποτολμῶ Μποῆμ ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: 'Αποθάρησε νὰ κάμη τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχισμένη στιγμή Μποῆμ ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Οἶκον. 16,6 «ἵκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαρη-

κέναι». Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρεύω 2, ξεθαρεύω. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τινα ἢ τι εἰς τινα Κύπρ.: 'Εποθάρησέν του τὰ ρηάλια. Τὴν κόρην της 'ἐν τὴν 'ποθαρεῖ κάμ-μιάς. Τὸ κτηνόν μου 'ἐν τὸ 'ποθαρῶ κάμενοῦ (κτηνόν = ὑποζύγιον). Ἐγὼ 'ποθαροῦμαι τους. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2183 (ἔκδ. JSchmitt) «τιμὴν μεγάλην τοῦ ἔποικεν καὶ φιλοπροσωπίαν | ν' ἀποθαρέσῃ εἰς αὐτόν, νὰ τὸν ἔχη ἀπεργώσει». Συνών. ἀποθαρεύω 3.

β) Εἰδικῶς ἐπὶ τῶν συναλλασσομένων ἐμπορικῶς, παρέχω πίστωσιν Κύπρ.: 'Ο ψουμάς 'ἐν μᾶς 'ποθαρεῖ πξόν (πλέον). Ἐν μοῦ ἐποθάρησεν ἐμέναν. 3) Ἀφίνω, ἐγκαταλείπω Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.): Τὸ μωρόν 'ἐν ποθαρεῖ τῆς μάννας του Κύπρ. || Φρ. Ἐν σοῦ 'ποθαρῶ ἢ 'ποχαρῶ ἀχνάριν (οὐδὲ βῆμα σὲ ἀφίνω μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην) Ἀμμόχ. Συνών. ἀποθαρεύω 4. 4) Ἀποβάλλω τὸ θάρος, τὴν ἐλπίδα, ἀπελπίζομαι Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σαμοθρ.: 'Απουθαῖσα πξά, δὲν ἔχου ἱλπίδα πῶς 'αἶ ζήσου ('αἶ = θά) Σαμοθρ. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὴν περὶ τινος ἐλπίδα Σαμοθρ.: Δὲν ἔκλυνσε ἀκόμα ἀπ' τοῦ σταατὸ κι δούν ἀπουθαέσαμ' (δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ἀπωλέσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ). Συνών. ἀποθαρεύσκομαι.

***ἀποθέα** ἢ, 'πιθέα Πόντ. ('Οφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εά.

Τὸ σύνολον τῆς κλωστικῆς ὕλης τὸ ἀποτιθέμενον εἰς τὴν ἡλακάνην, τολύπη.

ἀποθεδέν ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Καθ' ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀποπουθέδεν πλασθέντος ἐκ τῆς φρ. ἀποπουθέδεν = ἐκ τινος μέρους τι. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 125.

Ἀπὸ κανένα μέρος, μόνον εἰς προτάσεις ἐρωτηματικὰς καὶ ἀρνητικὰς ἔνθ' ἄν.: Ἀποθεδέν τιδέν κ' εἶδα (δὲν εἶδα τίποτε ἀποπουθενά) Χαλδ. Ἀποθεδέν τιδέν εἶδες; αὐτόθ. 'Κ' ἔεις ἀποθεδέν χαπάρ' (οὐδαμόθεν ἔχεις εἶδῃσιν) Σάντ. Ἀποθεδέν ἐλπίδαν κ' ἔχω (οὐδαμόθεν ἐλπίζω) Οἶν. Συνών. ἀποπουθέδεν, ἀποπουθενά.

***ἀποθεδέν - κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀποθεδεγκέσ' Πόντ. ('Αργυρόπ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κ' ἔσω.

Ἐκ τινος μέρους, ἀποκάπου (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Τέρεν ἔρται ἀποθεδεγκέσ'; (κοίταξε, ἔρχεται ἀπὸ κανένα μέρος;) Χαλδ. Ἀχ, καὶ νὰ ἔρρουζ' νεν ἀποθεδεγκέσ' 'ς σὰ δερᾶ μ' ἀτός! (ἄχ, καὶ νὰ ἔπεφτε ἀπὸ κανένα μέρος εἰς τὰ χέρια μου αὐτός!) αὐτόθ. || Φρ. Ἐχπασες τιδέν ἀποθεδεγκέσ'; (ξερρίζωσες τίποτε ἀποπουθενά, ἐκέρδισες τίποτε ἀπὸ κανένα μέρος;) Ἀργυρόπ.

***ἀποθεδέν - κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀποθεδέν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κι ἄνω.

Ἀποκάπου πρὸς τὰ ἄνω (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω): Ἀποθεδέν-κιάν' εἶδες ἀτον νὰ πάη;

ἀπόθεμα τό, Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀπόθεμ-μα Νίσυρ. 'πόθιμα Ἡπ. (Χουλιαρ.) 'μόθεμα Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ π εἰς μ εἰς τὸν τύπ. 'μόθεμα ὡς καὶ ἀπαντιέχω - 'μαντιέχω, παντιζάρια - μαντιζάρια κτλ. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 35. Ἡ λ. ἤδη παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ ν' ἀποθέτη τις φερόμενον βάρος, φορτίον Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. 2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ